

Протоієрей Петро Угрин (12.03.1896 - 17.06.1975)

Протоієрей Петро Іванович Угрин народився 12 березня 1896 р. в с. Невицьке Ужгородського району. В 1904-1912 рр. здобував початкову освіту у рідному селі, а з 1919 р. по 1922 р. вчився в Ужгородській горожанській школі. Відомо також, що о. Петро був студентом Ужгородської учительської семінарії, але у 1923 р. був відрахований із закладу у зв'язку з переходом у Православ'я.

6 лютого 1923 р. одружився з Ганною Георгіївною Мікловці. Народили трьох синів: Івана, Петра (померли в молодому віці), Олександра.

Влітку 1923 р. їде до Сербії, де вступає до духовної семінарії у Сремських Карловцях. Під час навчання знайомиться з єпископом Веніаміном (Федченко), останній пропонує молодому богослову повернутися у рідний край і прийняти священство. 2 лютого 1924 р. єпископом Веніаміном в с. Ільниця рукоположений в диякона, а 11 лютого в с. Руське в священника. Після висвячення призначений настоятелем приходу в с. Канора на Воловеччині.

1 жовтня 1925 р. розпорядженням голови Духовної консисторії архімандрита Алексія (Кабалюка) його переводять в с. Завидово на Мукачівщині. На новому приході священник показав себе добрим організатором. Село тільки що повністю перейшло в Православ'я. Однак влада не дозволила православним користуватися щойно відбудованою церквою, а тому вони проводили богослужіння в церковній школі. Потім селяни збудували власну дерев'яну церкву. 15 вересня 1932 р. екстерном закінчує Мукачівську реальну гімназію. Протягом 1933-1937 рр. навчається на пастирсько-

богословських курсах при Свято-Миколаївському чоловічому монастирі в с. Іза.

Єпископ Мукачівсько-Пряшівський Дамаскін залучив о. Петра до авторського колективу, який працював над випуском релігійної літератури. Він брав участь у складанні «Молитовника», що вийшов у Владимиріві, у написанні «Історії православної християнської церкви для карпаторусских учеников народной и гражданской школы».

7 липня 1935 р. у с. Завидово сталася неприємна подія. На православних, які відправляли разом з священником парастас на цвинтарі, напав з рушницею місцевий греко-католицький священник К. Сюч. Він здійснив кілька пострілів у повітря та погрожував селянам розправою¹. Ця справа набула значного розголосу в пресі².

З 13 липня 1937 р. служить у с. Великі Лучки Мукачівського округу. У той час лучани побудували великий православний храм³. 3 жовтня 1940 р. згідно наказу єпископа Володимира (Раїча) повернувся в с. Завидово Мукачівського округу. Був ініціатором побудови парафіяльного будинку. У липні 1945 р. було створено Завидівське благочиння, а о. Петра призначили його керівником. За спогадами сина священника – Олександра, «жити було нелегко: батько не мав зарплатні і жив тільки з того, що йому давала присадибна ділянка»⁴.

¹ Релігійозна нетерпимість осуджена // Русская земля. – 1935. – 21 сентября. – С. 2.

² Завидовська релігійна боротьба перед судом // Неділя. – 1935. – 6 октября. – С. 3.

³ Пам'ятний ювілей у В. Лучках // Християнська родина. – 1997. – 28 серпня. – С. 2.

⁴ Угрин О. Тернистий шлях пастиря // Християнська родина. – 1998. – 12 березня. – С. 9.

Ієрей Петро Угрин,
1920-і рр.

У характеристиці від 30 грудня 1950 р. єпископ Мукачівсько-Ужгородський Іларіон писав: «Протоіерей Угрин Петро весьма рассудительный и точный в административных делах. Его благочиние является наиболее благоустроенным. В священнических делах безупречен»¹.

*Протоіерей Петро Угрин,
1950-і рр.*

¹ Іларіон, єпископ Мукачівсько-Ужгородський. Характеристика, 30.12.1950 р. // Особова справа прот. П. Угрин // АМПЄ.

Восени 1951 р. родину Угринів виселили з пафіяльного будинку. Доводилося квартирувати у односельців. 27 квітня 1957 р. призначений членом ревізійної комісії Мукачівсько-Ужгородської єпархії.

Про своє пастирське служіння в Завидові о. Петро у 1958 р. писав: «Я был назначен и перемещен в с. Завидово 1 октября 1925 года, когда я был в разгаре сил и вполне мог удовлетворить своим заданиям на приходе, который, по своему местоположению, расположен на холмистом месте и который был окружен со всех сторон в это время враждебно относящимися к православной вере, бывшими униатскими священниками. Здесь мне приходилось – в первую очередь – укрепить православную веру среди своих прихожан, которые перешли в православие не из убеждения, а по причине brutального поведения бывшего униатского священника. С другой стороны, мне приходилось защищать православие от нападения и постоянных репрессий со стороны окружающих наше село униатских священников, которые с присущей им злобой к православию старались огрызнить как лично меня, так и православие в глазах моих верников»¹.

У 1958 р. о. Петро повернувся у м. Ужгород у власний будинок, який спромігся збудувати на свої заощадження і батьківську спадщину ще в 1938 р. В 1958-1961 рр. служив другим священником в Ужгородському Христо-Воздвиженському Кафедральному Соборі, а потім настоятелем Свято-Кирило-Мефодіївської церкви в Сторожниці². Відряджався на служіння в села Коритняни, Довге Поле, Ганьковиця, Чабанівка, Кам'яниця,

За віддане служіння Православній Церкві о. Петро мав численні нагороди: похвальна грамота (єпископ Серафим (Іванович), (25 травня 1928 р.), набедренник і протоіерейська камілавка (єпископ Дамаскін (Грданічка), (2 квітня 1937 р.), сан протоіерейя (єпископ Дамаскін, (2 червня 1938 р.), палиця (1957 р., Патріарх Алексій І), хрест з прикрасами (єпископ Варлаам, (11 лютого 1960 р.).

¹ Угрин П., священник. Лист архієпископу Мукачівсько-Ужгородському Варлааму від 5.03.1958 р. // Особова справа прот. П. Угрин // АМПЄ.

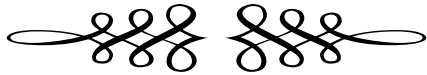
² Указ № 489 от 14.08.1961 г. // Особова справа прот. П. Угрин // АМПЄ.

Отець Петро був талановитим проповідником. Залишив після себе «Збірник церковних проповідей» (90 сторінок), хорошу бібліотеку та впорядкований архів.

На початку 1975 р. о. Петро захворів, а 17 червня тихо відійшов у вічність. Похорон відбувся 19 числа, в Кафедральному Соборі. Похований на кладовищі «Кальварія».

Юрій Данилець

Автор висловлює подяку за допомогу у пошуку матеріалів для статті Олександру Угрину.

Ігумен Феодосій (Боршош) **(22.01.1896 - 26.07.1977)**

Ігумен Феодосій (в миру Юрій Юрійович Боршош) народився 20 січня 1896 р. в селі Велика Чингава Севлюшського округу (нині с. Боржавське Виноградівського району) у родині селян Юрія Боршоша та Марії Галас.

Протягом 1904-1908 рр. навчався в церковно-приходській школі рідного села. Після навчання допомагав батькам по домашньому господарству. За неявку на військову службу був засуджений чехословацьким військовим судом на 1 місяць в'язниці.

В 1921 р. вступив до Свято-Миколаївського монастиря, що в с. Іза. Протягом 1921-1922 рр. був псаломщиком і вчителем Закону Божого при храмі с. Колодне Тячівського району. 3 грудня 1923 (за іншими даними 5 січня 1924 р. – авт.) у сільському храмі с. Данилово єпископом Веніаміном (Федченком) пострижений в мантію з іменем Феодосій, а через два дні, тобто 5 грудня, рукоположений в ієродиякони¹. У цей же період заочно навчався у горожанській школі в Празі.

12 липня 1924 р. у Празі архієпископом Савватієм рукоположений в сан ієромонаха і відправлений у Свято-Преображенський Теремлянський скит, де призначений помічником настоятеля – ігумена Іова (Войтишина).

Несучи монашеський послух у скиту, о. Феодосій звертається до архієпископа Савватія, просячи дозвіл на будівництво Божої

¹ Характеристика на ігумена Феодосія від 20.05. 1964 р. // о. Феодосій (Боршош Ю.Ю.) // Особистий архів А. Світлинця.